

Kullerstengator och gamla vackra trähus, Alingsås är en mysig stad.

Mysigt och charmigt i Alingsås

EN PERFEKT STAD ATT BESÖKA FÖR EN KORTSEMESTER

ALINGSÅS (LT) Det är något visst med mysiga, charmiga trästäder. I Östergötland har vi Söderköping, Vadstena och Skänninge, och utanför vårt landskap finns Eksjö, Hjo och Nora. De är alla städer som klarat sig skapligt från rivningshysterin på 1960- och 70-talen. Alingsås är en annan trästad. Det är en stad som nyligen fått besök av två östgötar och vi kan konstatera att Alingsås passar perfekt för en minisemester.

En helg i vår husvagn eller en minisemester på hotell, det är så som artikelförfattaren med fru Ann-Sofie ofta njuter av tillvaron. Eller om ni så vill, det är så vi "laddar batterierna". Någon gång i februari då vintermörkret fortfarande sänkte sig väldigt tidigt, beslöt vi oss för att boka något att längta till.

Ett par nätter på hotell i mars eller april har blivit en tradition för oss, och trevliga traditioner är det ju dumt att bryta. Egentligen kunde vi ha valt vilken stad som helst, för överallt finns det saker att se och göra har vi konstaterat, men denna gång valde vi att boka ett par hotellnätter på

Grand Hotell i Alingsås. Alltså i Potatisstaden. Eller om ni så vill, i kaféstaden!

Sverige har ju badat i sol större delen av månaden mars, även om nätterna har varit kyliga. Så att boka en hotellhelg i mars visade sig vara en fullträff! För visst var det härligt att rulla väster ut i ett soligt och helt underbart vårväder. Vi fick en helg med utskikt över Lilla torget. Efter att vi bekantat oss med rummet och hotellet tog vi en kortare promenad strax innan solnedgången i den mycket mysiga trästaden.

Ån som rinner genom Alingsås heter Sävån, men

rade snart att hotellets läge knappast kunde vara bättre, det var nära till det mesta.

Först fick vi syn på statyn av en kvinna som svingar sin handväska. Det är en skulptur av Susanna Arwin och den ska ses som symbol för civilkurage. Inspiration till statyn kommer från ett fotografi taget av Hans Runesson under en nynazistisk demonstration i Växjö 1985, det var då en kvinna svingade sin handväska mot en demonstrant.

Eftersom vi lämnade Östergötland redan på förmiddagen så var det mycket kvar av fredagen då vi checkade in på hotellet. Vi gjorde oss hemmastadda i ett trevligt rum på andra våningen och med utsikt över Lilla torget. Efter att vi bekantat oss med rummet och hotellet tog vi en kortare promenad strax innan solnedgången i den mycket mysiga trästaden.

Ån som rinner genom Alingsås heter Sävån, men

Karin Boyes minnessten finns i utkanten av Alingsås. Det var vid denna sten som författarinnan och poeten valde att avsluta sitt liv, 40 år gammal.

den å som rinner genom stans centrala delar heter Lillån. Den rinner från sjön Gärd-sken och ut i Sävån. Ån bidrar till Alingsås charm, och den delar torget till ett Lilla respektive Stora torget.

På Stora torget finns en staty över Jonas Alströmer, antagligen den mest kända

Alingsåsbon genom tiderna. När vi på lördagsmorgonen besöker Alingsås museum så säger mannen i kassan:

– För svenskarna är nog Alströmer mest känd som "han med potatisen", men för Alingsåsborna är Alströmer känd för så mycket annat.

Alströmer brukar ju få äran av att ha tagit potatisen till Sverige men kanske var Olaus Rudbeck före Alströmer...

Jonas Alströmer föddes i Alingsås den 7 januari 1685 och han har haft stor betydelse för den industriella revolutionen i Sverige. Han importerade maskiner och tog kunniga människor till Sverige från utlandet och han grundade flera företag, bland annat Alingsås manufakturverk. Alströmer var en av de sex instiftarna av Kungliga Vetenskapsakademien 1739. Mångsysslaren Alströmer hade stort intresse för jordbruk, men han är också känd som de svenska slöjdernas fader.

Det blev kväll och det blev natt, men vi sov gott och vaknade till en ny härlig dag. Hotellfrukost brukar ju vara en höjdare och vi blev inte besvikna denna gången heller. Alldeles bredvid hotellet ligger en gammal byggnad från 1731, det kallas Alströ-

På Alingsås museum finns uppbyggda miljöer som visar hur livet var i staden en gång i tiden.

Grand Hotell i Alingsås, ett anrikt hotell byggt 1911.

Alingsås är känt för alla kaféer och vid Nygrens kafé kunde man fika ute i solen.

Nolhaga slott ligger i Alingsåsbornas populära rekreationsområde med namnet Nohaga. Det var Jonas Alströmer som byggde ut Nohaga till herrgård. Nuvarande byggnad är uppförd 1880.

Ann-Sofie sitter framför "Kvinnan med handväskan", en staty av Susanna Arwin. Under en nynazistisk demonstration så svingade en kvinna sin handväska mot en demonstrant på detta sätt.

merska magasinet. Huset uppfördes som lagerhus åt Alingsås manufakturverk, och det användes för förvaring av olika råmaterial och färdiga varor från verkstäderna. Byggnaden har också haft många andra funktioner under de nästan 300 åren som huset funnits, men numera är Alingsås museum inrymt i Alströmerska magasinet, det känns ju väldigt passande.

Vi tas emot av en trevlig man som berättar om Alingsås, Alströmer och om stans många trevliga kaféer, innan vi tar oss vidare in i museet.

Vi imponeras mycket av det trevliga museet, framför allt av avdelningen som finns på husets andra våning och som kallas Vattenspeglingar och som berättar om vattnets historia genom Alingsås. Det är snyggt gjort och mycket är illustrerat med dockor och tidstypiska miljöer och med en lagom mängd av digital teknik, till exempel bildskärmar som visar filmer.

Det är ju lördag och många

gör som vi och strosar runt och njuter av vårsolen och den trevliga stadskärnan. Det är väldigt pittoreskt med de små låga trähusen och kullerstengatorna. Längs Kungsgatan och Drottninggatan finns en del kaféer, något som ju Alingsås är känt för. Vi hade blivit tipsade om Ekstedts café och Nygrens kafé, men på båda ställena var det ganska tjoct med folk. Kaffearten var dessutom ganska nöjd så vi valde att strosa vidare.

Vi konstaterade att det finns många butiker i stadskärnan, en del ganska udda, och de var ibland belägna en bit innanför de smala gränderna.

Ungefär 1,5 kilometer norr om Alingsås centrum ligger området Nohby, och där finns en sten vi gärna ville se. Det är en minnessten över Karin Boye, författaren och poeten som den 21 april 1941 valde att avsluta sitt liv på den vackra platsen. Det kändes ganska starkt och rörande att stå vid denna sten och titta ut över

staden och fundera på vilka tankar Karin kan ha haft för 81 år sedan då hon satte sig vid stenen och svalde en stor mängd sömntabletter.

Väster om Alingsås stadskärna ligger Nohaga. Här finns sporthallar, simhall och koloniträdgårdar, men också Nohaga slott där man kan fika och titta på utställningar. Vi tog del av utställningen "Teknik i nöd och lust", producerad av Alingsås museum. I Nohaga finns också en minigris. Ett naturreservat med många strövstigar och motionsspår finns också i området. Nohaga var väldigt välbesökt denna soliga marslördag.

Efter en bit mat på en av stadens restauranger belägen ganska nära hotellet, så drog vi oss därefter tillbaka till vårt hotellrum. Vi kände oss nöjda

Christinae kyrka, svenska flaggan och en staty av Jonas Alströmer.

Lillån delar torget i Alingsås i två delar, och vattnet med dess broar bidrar till Alingsås skönhet.

och lagom trötta och det var skönt att sträcka ut sig på sängen, och på TV:n väntade snart finalen av melodifestivalen.

Det blev söndag och vi njöt av ännu en god och avkopplande hotellfrukost. Sen var det ju dags att checka ut och starta hemfärden. Men vi hade ju ingen brädska hemåt, så vi styrde först ett par mil åt helt motsatt håll, nämligen till Gräfsnäs. Intill sjön Anten och väldigt högt och vackert låg en gång Gräfsnäs slott, det är släkten Leijonhufvuds

stamgods. Slottet lär ha varit praktfullt med vallgravar, torn och vindbrygga, men tre gånger har slottet drabbats av bränder.

Ruinen som nu finns kvar är en spillra av den ursprungliga palatsliknande fästningen som var i svensk/fransk renässansstil, det berättar informationsskylten vid platsen. Men Gräfsnäs slottsruin och park är ändå en väldigt vacker och trevlig plats. Sommartid finns det café och restaurang och då kan man också åka med det gamla ångtåget på Anten-Gräfsnäs museijärnväg.

Hem till Östergötland väljer vi mindre vägar, för oss är ju ofta resan en del av målet. Riksväg 40 kändes inte lockande alls. Det gjorde att vi åkte rakt igenom Änglagårdsbygden, området där Änglagårdsfilmerna till stora delar spelades in, och vi tog oss hemåt i ett lugnt och maktigt tempo. Samtidigt tänkte vi att Alingsås ju var ett himla trevligt resmål för en minisemester, en stad vi varmt kan rekommendera er läsare att besöka.

Text och bild:
KLAS JOHANSSON